

רע"פ 4239/16 - הרצל בן חיים נגד ועדה מקומית לתכנון מגדל העמק

בית המשפט העליון

רע"פ 4239/16

לפני:
המבקש:
כבוד השופט א' שהם
הרצל בן חיים

נגד

המשיבה:
ועדה מקומית לתכנון מגדל העמק

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת, מיום 5.5.2016, בע"פ 511-09-15, שניתן על ידי כב' השופט ס' דבור

המבקש: בעצמו

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופט ס' דבור), בע"פ 511-09-15, מיום 5.5.2016, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על החלטתו של בית משפט השלום בבית שאן (כב' השופטת א' דחלה-שרקאוי), בעמ"א 34945-12-09, מיום 13.7.2015.

רקע והליכים קודמים

2. בכתב האישום אשר הוגש נגד המבקש נאמר, כי מיום 17.11.2009, או בסמוך לכך, ועד ליום 21.12.2009, ניהלו המבקש

עמוד 1

וחברה בשם "מ.מ. דן אור בע"מ" (להלן ביחד: הנאשמים) עסק של חשמל רכב, באזור תעשייה במגדל העמק, אשר נמצא בשטח שיפוט של עיריית מגדל העמק (להלן: העירייה). העסק הנ"ל נוהל על ידי הנאשמים, מבלי שהיה להם רישיון לנהל, כמחויב על ידי העירייה. אשר על כן, יוחסה לנאשמים עבירה של ניהול עסק ללא רישיון, לפי סעיפים 4, 14(א) ו-16 לחוק רישוי עסקים, התשכ"ח-1968 (להלן: חוק רישוי עסקים). ביום 6.10.2010, הורשע המבקש בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום, וזאת עקב אי התייצבותו לדיון. גזר דינו ניתן באותו היום, במסגרתו הוטל עליו קנס בסך 3000 ₪, או 30 ימי מאסר תחתיו. כמו כן, הוצא צו סגירה לעסק, ובית משפט השלום קבע כי הצו ייכנס לתוקפו בתוך 60 ימים מיום מתן גזר הדין (הליך זה ייקרא להלן: התיק הראשון). יוער, למען שלמות התמונה, כי נגד הנאשמים הוגש כתב אישום נוסף במסגרת 11-06-17951, על כך שהמשיכו לנהל את עסקם ללא רישיון, ובניגוד לצו הסגירה שהוטל עליהם (להלן: התיק השני). בתיק השני, הורשעו הנאשמים עקב אי התייצבותם. על כן, הגישו הנאשמים בקשה לביטול פסק דין, אשר נדחתה ביום 15.5.2012, ואילו ערעור על החלטה זו התקבל ביום 12.9.2012 (על ידי כב' השופט א' הלמן בע"פ 12-06-38842), והתיק השני הוחזר לבית המשפט לשמיעתו. ביום 8.3.2015, הורשע המבקש בעבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום בתיק השני. ביום 2.9.2015, התקבל ערעורו של המבקש על התיק השני, באופן חלקי, והוא זוכה מהעבירה של אי קיום הצו. זאת, לאור קביעתו של בית המשפט המחוזי כי הצו לא ניתן במעמד המבקש, וכי אין כל ראייה לכך שהוא הומצא למבקש.

3. ביום 24.3.2015, הוגשה בקשה מטעם הנאשמים בתיק הראשון לביטול פסק הדין הנזכר לעיל. בבקשתם, טוענים הנאשמים כי אישור המסירה על מועד הדיון חזר כ"לא נדרש", וכי הם לא ידעו על פסק הדין ומעולם לא קיבלו העתק ממנו. ביום 13.7.2015, דחה בית משפט השלום את בקשתם של הנאשמים, בקובעו כי זימונם של הנאשמים לדיון בתיק הראשון נמסר להם כדיון. זאת, בין היתר, נוכח העובדה כי הנאשמים לא טענו, בשום שלב בהתדיינות במסגרת התיק השני, לאי ידיעתם על פסק הדין הראשון, על אף שעובדה זו צוינה בכתב האישום שהוגש במסגרת התיק השני. בית משפט השלום הטעים, כי "ככל וסברו המבקשים [הנאשמים] כי פסק הדין הראשון שניתן בהעדר התייצבות מטעמם, ניתן שלא כדיון, היה עליהם להעלות טענה זו בהזדמנות הראשונה". כמו כן, קבע בית משפט השלום כי לא ייגרם לנאשמים כל עיוות דין מאי ביטולו של פסק הדין הראשון.

4. המבקש ערער על החלטתו של בית משפט השלום, וביום 5.5.2016, ניתן פסק דינו של בית המשפט המחוזי. בפסק הדין, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש, בקבלו את הקביעה העובדתית שנעשתה על ידי בית משפט השלום, לפיה ידע המבקש על פסק הדין הראשון, וחרף זאת, נמנע מלהגיש את הבקשה לביטול פסק דין. בית המשפט המחוזי הדגיש את העובדה שכתב האישום בתיק השני הוגש נגד המבקש כבר בחודש יוני 2011. המבקש ניהל את ההליך המשפטי במסגרת התיק השני, ולא העלה אף טענה אשר נוגעת למסירת הצו לידי, אלא שהוא התמקד בטענה, לפיה הוא לא היה מנהל העסק. זאת ועוד, קבע בית המשפט המחוזי, כי לא ניתן כל הסבר מניח את הדעת, להתמהמהות זו בהגשת הבקשה לביטול פסק דין. עוד הטעים בית המשפט המחוזי, כי המבקש לא העלה אף טענה לגבי עיוות דין שייגרם לו ככל ופסק הדין לא יבוטל. בית המשפט המחוזי התייחס לפסק הדין שניתן בערעור על התיק השני, מיום 2.9.2015, במסגרתו קבעה השופטת הלמן כי יש לזכות את המבקש מן העבירה של אי קיום צו. בית המשפט המחוזי קבע, כי אין בפסק הדין בתיק השני כדי להשליך על ההליכים בתיק זה (התיק הראשון), וזאת עקב העובדה כי "אף אם המערער [המבקש] לא ידע תחילה על הצו, כפי שניתן נגדו (כטענתו) הרי - שהענין היה בידיעתו, לכל המאוחר, עם הולדתו של ההליך השני אשר הבליט את קיומו של פסק הדין שביטולו נתבקש". אשר על כן, נדחה ערעורו של המבקש.

הבקשה לרשות ערעור

5. ביום 26.5.2016, הוגשה הבקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. בבקשה, חזר המבקש על טענתו כי הוא לא היה מודע להגשתו של כתב האישום, וכי רק ביום 24.3.2015, עת הגיע לבית משפט השלום בבית שאן לצלם את התיק השני, נודע לו על קיומו של כתב האישום ועל פסק הדין בתיק הראשון. המבקש מדגיש את העובדה כי אישור המסירה עליו הוצהר בדיון ביום 6.10.2010, מעולם לא הוגש לבית המשפט. למעשה, טוען המבקש כי "אין כל אסמכתא להצהרת המאשימה כי הנאשם לא הופיע לדיון על אף ידיעתו על מועד הדיון". עוד טוען המבקש, כי הוא לא העלה את הטענה על התיק הראשון, במהלך ניהולו של התיק השני, כיוון שהוא "לא הבין כי כתב האישום השני הוגש כנגדו עקב אי קיומו של כתב האישום ופסק הדין הראשון" וכי הוא לא ידע כלל על התיק הראשון ותוצאותיו. אשר להליך השני טוען המבקש כי "העובדה לפיה זוכה בכתב האישום השני על כך שלא 'הפר את פסק הדין בכתב האישום הראשון' מצביעה על כך שלא ידע כי קיים נגדו פסק דין".

דיון והכרעה

6. דין הבקשה להידחות. זאת, מאחר והבקשה איננה מעלה כל שאלה משפטית עקרונית אשר חורגת מעניינם של הצדדים; וכן, לא קיים חשש לעיוות דין חמור או לאי צדק מהותי אשר נגרם למבקש בהליך המשפטי (רע"פ 4286/16 כהן נ' מדינת ישראל (30.5.2016); רע"פ 4097/16 מחמוד נ' מדינת ישראל (24.5.2016); רע"פ 3182/16 ליטן נ' מדינת ישראל (23.5.2016)).

7. בבחינת למעלה מן הצורך, אתייחס בקצרה לטענות שהעלה המבקש. ראשית אציין, כי השתכנעתי בכך שהמבקש ידע גם ידע על פסק הדין ועל כתב האישום בתיק הראשון, וזאת, בפרט, לנוכח העובדה שכתב האישום בהליך השני ציין את עובדת מתן פסק הדין בתיק הראשון, באופן מפורש. עוד אני סבור, בדומה לבית המשפט המחוזי, כי זיכוי של המבקש מן העבירה של אי קיום הצו איננה נוגעת להליך זה. העובדה שצו הסגירה לא הומצא למבקש, איננה פוגמת בידיעתו על פסק הדין נגדו במסגרת התיק הראשון. אשר על כן, ומשלא העלה המבקש אף טענה הנוגעת לעיוות הדין אשר ייגרם לו, במידה ופסק הדין של בית משפט השלום יעמוד על כנו, לא מצאתי כל מקום להתערב בפסק דינו של בית המשפט המחוזי.

8. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ד באייר התשע"ו (1.6.2016).

ש ו פ ט